



Ὡ ἀδελφέ μου, μὴ ἀγαπᾶς τοὺς γονεῖς σου μὲ κρύαν ἀγάπη, ἀλλὰ μὲ θερμὴν καὶ μὴν ἀποκροῦς τὴν μητέρα σου διὰ νὰ καλοκαρδίξης τὸν πατέρα σου. Καὶ ἐὰν εἶσαι ἀπρόσεκτος καὶ κυβερνᾷς ἀφρόνως τὰ πράγματά σου, νὰ μὴν λέγῃς τὴν τύχην ἐσκοτισμένην καὶ ἀρίζικην, ἔστοντας νὰ μὴν εἶναι τοιοῦτης λογιῆς, ἀλλὰ ἐσὺ ὅπου τὰ κυβερνᾷς ἀφρόνως καὶ ἀμετρήτως.

Ὡ ἀδελφέ μου, τὰ ἄσπρα πάντοτε νὰ τὰ χρειάζεσαι, ἀμὴ νὰ ἀποδιώκῃς καὶ νὰ ἀποστρέφεσαι τὴν ἀγάπην τῶν ἀσπρῶν, διότι τὴν ὁποῖαν ἀγάπην οὐδὲ κανεὶς σοφὸς οὐδὲ κανεὶς ἔνδοξος ἄνθρωπος ἠγάπησεν καὶ ἐπαίνεσεν αὐτήν.||

Ὡ ἀδελφέ μου, ἔστοντας καὶ νὰ γένης πλούσιος, φύλαγε τὸ κορμί σου νὰ εἶναι γερόν, διότι ὁ πλούσιος ὁ ἀσθενὴς ἔχει πλοῦτον πολύν, ἀλλὰ δὲν ἔχει τοῦ λόγου του γερόν.

Ὡ ἀδελφέ μου, ὅλον ἓνα νὰ ὑπομένῃς τοῦ διδασκάλου σου καὶ τοῦ μαστόρου σου τὸ μάλωμα, τὸν δαρμὸν ἀπὸ τὰ χερίά του καὶ ὑπόμενε ἀκόμη καὶ τὸ μάλωμα καὶ τὸν δαρμὸν τοῦ πατρός σου ὅταν θυμώνεται κατὰ σοῦ.

Ὡ ἀδελφέ μου, βλέπεις ὅλα τὰ θηρία τῆς γῆς ὅπου στέκονται ὀμπρὸς σου καὶ τὰ ἔχεις αὐτὰ διὰ φόβον καὶ τὰ φοβᾷσαι καὶ τρέμεις ἀπ' αὐτὰ ὡσάν τὸ καλάμι ἀπὸ τὸν ἄνεμον· ἓνα θηρίον προστάζω ἐσένα νὰ φοβᾷσαι ἀπὸ ὅλα, τὸν ἄνθρωπον νὰ φοβᾷσαι· αὐτὸς εἶναι χειρότερον καὶ φοβερώτερον θηρίον ἀπὸ ὅλα τὰ θηρία τῆς γῆς.|| Καὶ ἐὰν εἶσαι δυνατὸς καὶ ἀνδρεῖος εἰς τὸ κορμί, κάμε καλὰ νὰ εἶσαι καὶ φρόνιμος, διότι ὅταν εἶσαι δυνατὸς καὶ φρονιμάδα δὲν ἔχῃς, δὲν ἀξίζεις οὐδὲ τίποτες, ἀλλὰ ὅταν εἶσαι δυνατὸς καὶ νὰ εἶσαι καὶ φρόνιμος, τότες εἶσαι ἀνδρειωμένος καὶ τιμημένος καὶ ἔνδοξος ἀπὸ ὅλους.

Paolo Odorico (επιμ.), *Conseils et mémoires de Synadinos, prêtre de Serrès en Macédoine (XVIIe siècle)*, Editions de l' Association "Pierre Belon", Παρίσι 1996.